

PRÁVDOVOST



Jak je důležité býti artistou

Dovolte mi, abych začal dnešní zpravodajový den takřka bezvýznamnou, však o to osobnější vzpomínkou. V mé dětské hlavě kdysi s naprostou samozřejmostí splynula dvě slova, dvě nevinná substantiva označující dvě různá povolání. Domníval jsem se (a dnes už, bohužel, vím, že jsem měl naprostou pravdu), že „žurnalista“ je vlastně totéž co „artista“ – snad hrála roli pouze společná přípona, snad se mou infantilní myslí prohnala nezkontrolovatelně

divoká lidová etymologie, která odsoudila obě slova ke společnému významovému základu. Dnes přirozeně chápu, kde se chyba stala – nějak podvědomě jsem musel vytušit, že existují i takoví (mnohdy málo zruční) žurnalisté, kteří píšou o (nutně zručných) artistech. Dnes už jsem navíc z blízka poznal, co je to být mezi nimi (jedněmi i druhými), a mohu dosvědčit, že žurnalistické výkony v oblasti umělecké jsou mnohdy více než artistickými (ba akrobatickými a žongléřskými) kousky, jež vyžadují značné dovednosti, obratnosti, hbitosti a ohebnosti těla a ducha. Zdatný (cirkusový) artista dokáže cokoli – ohnout hřbet, provést nečekaný obrát o mnoho stovek stupňů, zažonglovat s jakýmkoli předmětem,

až oči přecházejí. Špatný žurnalista bez mrknutí oka svede tytéž kousky – přičemž jediným rozdílem jest materiál, s nímž pracuje. Artistu znásilňuje své tělo, žurnalista ohýbá cizí, nehmotná, zdánlivě nestranná slova a jejich významy. Jak jsem již naznačil, dochází občas k tomu, že se žurnalista s artistou utká – děje se tak zpravidla v rovině tzv. umělecké (třebas divadelní) kritiky. A vězte, že mnohdy je mnohem více akrobacie, artistnosti a žonglování na straně nebožehého žurnalisty, jehož slova poleťují vzduchem jako rotující kužely a proskakují ohnivými kruhy zavěšenými na visutých hrazdách vysoko hlavami užaslých čtenářů.

Mezi veřejností panuje obecná shoda nad tím, že výkony artistů zasluhují ocenění, výše naznačené krkolomné kreace žurnalistů zaslouží však – a oprávněně – spíše nelibost. Není totiž nic děsivějšího, než sledovat artistu padajícího do pilin manéže po neúspěšném přeletu z jedné trapézy na druhou, stejně jako jest děsivé čísti žurnalistova slova vynášející do výšin přízemní umělecké dílo.

Každému tedy, co jeho jest - artistovi artistovo a žurnalistovi žurnalistovo.

Petr Christov



ANKETA

Co je pro vás na divadle už moc?

Už mi začínají lézt na nervy vulgárnosti s našimi herci

Pavel Štoll, fotograf

Myslím, že z obecného hlediska se na jevišti může vlastně všechno. Na divadle se dá dělat cokoli, opravdu cokoli. Nedovedu si představit, co by se na jevišti dělat nedalo, snad kromě skutečných vražd a skutečného ubližování lidem. Ale ty věci jsou ustanovené zákony a společensky přijatými normami. Překračovat je asi lze, ale přece jen v jistých mezích. Pro mne osobně je ale paradoxně „moc“ skoro všechno. Já bych na divadlo nerad uváděl cokoli, co je laciné. To není obecný princip, tento se víceméně stále porušuje. Ale sám za sebe si myslím, že v umění by se nemělo dělat nic, co nemá hlubší význam. A nelíbí se mi kalkulace.

Petr Macháček,
režisér a dramatik,
Divadlo Kámen Praha

Divadlo není otisk života, ale jeho obraz, takže víceméně všechno, co kopíruje život, je pro mne přehnané. To znamená od dětí a psů po potoky krve a simulovanou soulož, jak jsem to viděla na německém Macbethovi loni v Praze. Na divadle se má se skutečností pracovat, nějak ji povznést nebo ji ponořit, nějakým způsobem ji vyložit nebo k ní něco přidat. Takže pro mne je moc, když je divadlo naturalistické, nebo když je to „jako opravdu“.

Anna Freimanová, teatrolog,
tajemnice Václava Havla
a žena Andreje Kroba

NERADA SE ZABÝVÁM PTÁKOVINAMI

Režisérka a herečka HANA FRANKOVÁ je zde jako vedoucí Studia Divadla Dagmar a učitelka Pedagogické školy v Karlových Varech. Letos měla na JH se svým souborem dvě inscenace – Čerokí a Kdyby bylo nebe. Jedna se sem dostala z rakovnické Popelky a druhá z Wolkerova Prostějova. Už to je důvod k rozhovoru. Málokdo ale ví, že Hana Franková má k JH i silný osobní vztah – v roce 1982 zde jako členka karlovarského Divadelního studia D3 hrála a získala Cenu za ženský herecký v inscenaci Trináct vůní. A v roce 1975 se zde rozhodlo o tom, že se začne vážně zabývat divadlem...

Jak se žije divadelníkovi v Karlových Varech?

Špatně, těžce, někdy i hloupě.

Jak to?

Je to sice krásné lázeňské město, pro bydlení s malými dětmi je úžasné – uděláte krok a jste v lese – ale co do kulturnosti toho města, je to tam velice svízelné.

Jak to bylo s vámi v tom roce 1975?

Byla jsem tehdy studentkou zubního laborantství na karlovarské střední škole a divadlo mě zajímalo: Byla to ale tehdy spíš taková příjemná zábava. Na škole jsme dělali různá poetická pásma a tak. Má máma, která je z Radnic u Rokycan, byla kdysi vášnivou ochotnicí, ale táta o divadle nechtěl ani slyšet. Abych se o divadle dozvěděla víc, přihlásila jsem se na dílnu Klubu mladých k Soně Pavelkové. A na ní jsem poznala, že chci dělat divadlo pořádně. Jak se jednou drápkem zachytíte...

V lednu 1976 jsem nastoupila do Studia D3 a divadla jsem do dnes nenechala.

S nimi jsem zde získala onu Cenu za roli Marušky a rok nato – po inscenaci Šotolova Kuřete na rožni – jsem dostala nabídku z tehdejšího Divadla Vítězslava Nezvala od tehdejšího šéfa Zdeňka Muchy. Zprvu z ní sešlo, ale rok nato, za nového režiséra Václava Martince a dramaturga Jiřího Závíše, jsem tam nastoupila jako elévka a posléze se dopídila herecké smlouvy a zůstala tam do roku 1993. Pak vzniklo Divadlo Dagmar...

To byla ale profesionální scéna. Jak jste se znovu – tentokrát jako vedoucí – potkala s amatérským divadlem?

Divadlo Dagmar vzniklo jako otevřená divadelní profesionální společnost, založil

je Michal Przebinda a – i když už bez něj – existuje jako malá profesionální nezávislá skupinka dodnes. A v rámci této iniciativy jsme založili Studio Divadla Dagmar, které soustřeďuje studenty a žáky karlovarských škol. Pod touto hlavičkou – Studia Divadla Dagmar a pedagogické školy – jsme tu.

Jak tato scéna existuje?

Docela pěkně. Někdy před sedmi osmi roky jsem začala učit osobnostní a dramatickou výchovu na pedagogické škole, takže se mi má činnost herečky, pedagoga a režisérky – vhodně propojuje. I jako Divadlo Dagmar jsme totiž se školou propojeni. Když jsme dostali před šesti lety výpověď z komorního divadelního sálu v Tosce – to je lázeňský barák ministerstva vnitra – „zasametovali“ jsme na škole jednu učebnu a hrajeme tam. Mě ten prostor daleko víc baví, než Tosca, která měla pevná sedadla, půl metru rampu a malý hrací prostor. S tím moc nenaděláte. Kdežto v učebně můžu hrát ulici, arénu, klasické kukátko, zkrátka co chci.

Co vás baví na práci s dětmi?

Právě ty děti. Lépe řečeno divadlem ještě nezatížení mladí lidé, protože ve Studiu nepracují jen děti, ale máme tam i středoškolskou a vysokoškolskou mládež. Když jsem pracovala ve velkém profesionálním souboru, bylo často složité vyjít s kolegy, a to tady odpadá. Nebaví mě vymýšlet

různé „rohy“, kudy na člověka, abych ho neurazila. Tohle u mladých lidí nemusím. Těm řeknu, pracuj, je to o tomhle, oni se zeptají, co a jak, případně proč to a to, já jim odpovím a pracujeme. Nepřemýšlíme o nějakých vedlejších ptákovinách. Prostě divadlo s dětmi a mládeží je přímočaré. To je to, co mě na něm zajímá a baví.

Vladimír Hulec



DO ROZPOČTU PATŘÍ I TOALETNÍ PAPIR

Ředitelkou Kulturního a informačního střediska Hronov je už čtvrtým rokem Marcela Kollertová, která je též předsedkyní divadelního souboru z Červeného Kostelce. Na divadlo teď ale nemá příliš čas, protože na jejích bedrech leží organizace JH, a tudíž také zodpovědnost za rozpočet.

Ve Zpravodaji jsme si přečetli, jaké má JH příjmy. Ale jaké jsou výdaje? Na co konkrétně jsou peníze potřeba?

Aby se tu divadlo vůbec mohlo odehrát, musí tu být k dispozici personál. Část nákladů tedy tvoří mzdy brigádníků, kteří se starají o všechny hrací prostory i místa využívaná semináři. Se semináři souvisí i honoráře lektorů. Protože tu máme kvalitní a profesionální lektory, čítají částky za honoráře kolem 300 tisíc korun. K tomu je třeba dále připočítat ubytování, stravu a dopravu. Dále je třeba ubytovat soubory v hlavním i doprovodném programu, to dělá kolem 150 tisíc korun. Je tu také ubytování organizační štáb, což činí kolem 100 tisíc. Stravování souborů vychází přibližně na 130 tisíc korun.



Jak je to s pronájmem prostorů, kde se hraje nebo vyučuje?

Výhodou festivalu je, že ho pořádá město Hronov, tudíž prostory, které náležejí příspěvkovým organizacím města, využíváme zdarma. Placená je například letošní Slávie, ale dohodli jsme se na slušné částce 14 tisíc korun. Něco nás stojí i sokolovna, kde je seminář. I když máme prostory k dispozici zdarma, někdo je musí připravit, aby vyhovoval účelu, ke kterému jsou určeny. Takže i s těmito prostory jsou spojené jisté mzdové náklady. A jen tak pro zajímavost: do těchto prostorů (nepočítám Jiráskovo divadlo a Sál Josefa Čapka) jsme nakoupili 360 ks toaletních papírů. Výhodou JH je, že není v zimě, tudíž nemusíme topit, ale přeci jen vydáme za energii kolem 40 tisíc korun. V každém prostoru, kde se sejde nad 200 lidí, je potřeba mít tři osoby požární hlídky. Hrajeme-li ve čtyřech prostorech, tak požární dozor na celou dobu JH stojí kolem 30 tisíc. Prostory musíme také technicky vybavit. Ovšem to bychom nebyli schopni zajistit z vlastních zdrojů, takže si některé věci půjčujeme: z Trutnova, Kostelce, Libice, Poděbrad. Někde je to na dobré slovo, že zase někdy pomůžeme my jim.

Není tu jen hlavní program, ale také doprovodný. Z čeho je financován?

Letos je z velké části financován ze zdrojů EU. Získali jsme příspěvek v rámci Iniciativy INTERREG IIIA prostřednictvím Euroregionu Glacensis. Tato částka spolufinancuje projekt s názvem „Jiráskův Hronov 2007 – česko-polské dny divadla, tance a zpěvu“. Jsou z ní hrazeny převážně polští účinkující, kteří přijedou nejen se zpěvem, ale také s tancem a dále soubory z východních Čech. Projekt je totiž zaměřen na příhraniční spolupráci. K doprovodnému programu ještě dovětek: samozřejmě musíme zajistit i sociální zařízení v parku i u Slávie, takže jsme si půjčovali ekologické záchody, které nám firma částečně dala se slevou.

To se pomalu dostáváme ke sponzorům. Jaký je jejich podíl?

Máme od nich každý rok víc a víc, za což moc děkuji. Je to fajn, protože je vidět, že i sponzoři – nejen místní – slyší na to, že se tu odehrává celostátní festival, a do jisté míry i mezinárodní. Ze sponzorských příspěvků hradíme velkou část noclehů souborům, které hrají v plenéru před divadlem nebo v parku.

Sponzoři dávají také nefinanční příspěvky. Co to je?

To jsou dost důležití sponzoři! Například pivovar Náchod nám dodá na JH cca 60 bas piva a 100 bas limonád, které slouží jako občerstvení souborům. Dále například Pekařství U zvonu dodává každé ráno souborům housky, aby nehladověly a dobře se nastartovaly. Od Veby zas soubory dostávají ručníky. V této souvislosti musím připomenout, že do nákladů patří i výdaje za květiny a dárky pro soubory.

Ještě jsme zapomněli na Zpravodaj...

Ano, kancelářský materiál, papíry, tiskařské služby a tak dále. To všechno taky něco stojí. A ještě propagace, na kterou nesmíme zapomenout. Letos jsme vylepovali plakáty i po Praze a taky od Hradce až po Broumov. Jejich výroba a pak výlep velkých plakátů stojí kolem 100 tisíc. Do této částky je zahrnuta i reklama v rádiu, kterou někteří sponzoři vyžadují.

A jak je to s ohňostrojem?

Někdo by mohl říct, že je to přepych. Já si myslím, že k takové přehlídce ohňostroj patří. A když je sponzor, který si přeje sponzorovat výhradně ohňostroj, tak jsme rádi. Zvykl si na něj celý kraj a sjíždějí se sem i nedivadelníci.

Ale vy jste divadelníci! Ve vaší kanceláři dokonce visí dvě ocenění. Jaká?

Nejsem jen ředitelka KIS! Než jsem tu začala pracovat, režírovala jsem divadlo. Teď na něj nemám čas, ale příští rok už něco zrežuju! Tahle ocenění jsou jedno z roku 2002 za drama Yvese Jamiague Pan Hamilkar a druhá cena je z roku 2003 za režii inscenace Raye Cooneyho Tři a tři je pět. V sobotu se proto určitě půjdu podívat na přestavení 1+1=3, což je první díl toho, co jsem režírovala. I pan Laurin se divil, kde jsem text hry před těmi pár lety sebrala: druhý díl jsme totiž uvedli jako první v ČR! Na JH jsem se ještě nedostala, ale třeba to za dva roky vyjde...

Zuzana Vojtíšková



Vrať se do hrobu!

V českém divadle se neustále licituje nad tím, které inscenace patří do IN a které do OFF. Přiznám se, není mi to jasné. V době, kdy se rozplývají veškerá pravidla, kdy už nic není tabu, je to čím dál tím více rozhodnutí většiny. To, co se v určitých okolnostech může zdát absolutně IN (nebo ON), v jiném prostředí se zdá buď OUT či OFF.

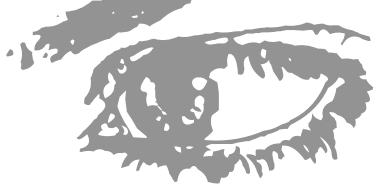
Ále právě v souvislosti s tímto divadelním festivalem jsem si znovu uvědomila, jak klamavé mohou být věci. Ve včerejším čísle vzdával Vladimír Hulec hold mušketýrům, kteří si tvrdošijně jdou svou cestou. Pro mě se dnes na pořad dne dostalo téma „mladí x staří“. Není už totiž dávno pravdou, že šokující představení by přinášela jen mladá generace. Mezi permanentními buřiči se stále objevují jména, jejichž nositelé už nemají – cet, ale – sít let. Býti OFF tedy není zdaleka výsadou mladých. Jde spíše o osobnostní nasazení, o svérázný pohled na svět, touhu nejen objevovat, ale i přijímat s tolerancí vše nové. Pravda, s množstvím nakoukaného to není vždy snadné. Většina toho, co se za OFF dneska pokládá, tady totiž už v různých obměnách bylo. A nově objevená OFF jsou velmi často jen jakousi inovovanou replikou téhož. Přídech OFF tomu pak dává nové publikum, které ještě nic takového nevidělo. Co je dnešní tzv. coolness? Sprostá slova, zvrácené představy a činy, nervy či duši drásající příběhy násilností, úchylné sexuální choutky, nahota. Když ovšem zalistujete v historii – to vše už tu bylo, a to prakticky v každém jejím období. Zalistujte v antických či alžbětinských klasikách, a zjistíte, že žádná současná coolness dramatika na ně nemá.

Já bych ale v těchto řádcích chtěla připomenout jiné OFF, a to lidí, kteří se přesto, že už jejich věk dávno přesáhl onu koncovku – cet, neváhají odvážně se postavit po bok mladých a riskovat, že budou zhodnoceni onou okřídlenou hláskou „VRÁT SE DO HROBU.“ Vzhledem k tomu, že už se mi začíná také stávat, že jsem při různých divadelních (alternativních) akcích neodvolatelně a bezkonkurenčně nejstarší, vím, o čem mluvím. Instinktivně se ale snažím udržet onu duševní otevřenost všemu novému a jsem ráda, když na cestě k stárnutí nacházím příklady toho, že to jde. A aspoň na Hronově jich stále nacházím dost. Nedostižný profesor Císař letos – v roce svých 75. narozenin – svou účastí v Tajemném VADU v Karpatech dokázal nám všem, že alternativní může být člověk v jakémkoliv věku. Zatímco Hulec, oficiální zástupce OFF (patrně na věčné časy), se už nejen stává téměř konstitucionalizovanou ikonou divadelního establishmentu a kromě toho občas vykazuje známky nealternativního sentimentu (i když se mu pak stane, že jeho vážně míněná slova jsou brána jako provokace). Vše je tedy relativní. Takže všem starším a pokročilým, kteří jsou na Hronově, vzkazuji – nebojte se být OFF, nebojte se být sví. Ti mladí nás zase tak neřeší.

Jana Soprová



TAK TO VIDÍM JÁ

**Zdeněk Grečnár**

Divadlo se všim všudy. Skvělý text, režie, herecké výkony. Pro mě číslo jedna.

**Vítek Herzina**

To byl slejvák lidí, co? Teda ty koně asi mělo bejt větší drámo, ale řeknu vám, nějak to bylo těžký, bejt lepší než příroda. Ale krásně hráli, ten doktor, ta holka těhotná ze stájí, ten kluk i jeho taťka. A těch zvířátek mi bylo líto, i když my chováme jenom krávy.

**Linda Kotisová**

Skvělé herecké výkony, velmi povedená inscenace. Bohužel se ke mně z jeviště nedostala její hloubka. Možná za to mohl déšť na začátku představení, možná něco jiného.

**Princezna Verunka**

Konečně zase dobré představení! Hlavně velké díky, pro mě famózní Lence Svobodové-Šťastné. A vůbec výborné herecké výkony a soustředění, které nedovolilo vyhrát dešti.

**Hana Mášová**

Rádobydivadlo Klapý jsou fakt dobří. Peter Shaffer asi taky. Ale doktor Dysart má zbytečné obavy, že vyléčí své pacienty k normalitě. Může být v klidu, normální svět neexistuje.

**Petr Kolář**

Nemám skoro co vytknout. Snad jen velmi špatnou srozumitelnost v druhé polovině hlediště. Jinak krásná scéna, dobré herecké výkony a zajímavý příběh mi z představení utvořilo příjemný zážitek.

Miroslav Topenčík

No, jak z toho ven? Obsah je sám o sobě velmi hluboký a dost šílený. Problém je ovšem v tom, že jsem jim vůbec nevěřil, obzvláště hypnotický stav byl úsměvný... Přiliš velké sousto, které podprahově vůbec nefungovalo.



JAK SE RODÍ ZLÉ SNY

Peter Shaffer je uznávaný britský dramatik. Equus je jedna z jeho nejslavnějších her, dostal za ni dvě z nejprestižnějších ocenění, americkou Tony Award, obdobu filmových Oscarů, a cenu newyorských kritiků za nejlepší hru, na Broadwayi měla víc než tisíc repríz, byla zfilmována a letos zažila slavný jevištní revival v londýnském Gielgud Theatre s Danielem Radcliffem, představitelem filmového Harryho Pottera, v roli Alana Strange.

U nás prošla snad všemi profesionálními jevišti a řadou amatérských souborů. Přesto se osmělím zveřejnit svou domněnku, že Equus je špatná hra, která dosti povrchním způsobem využívá divácké atraktivitu jak šokující události (sedmnáctiletý chlapec oslepí během jedné noci několik koní), tak i prostředí a metod psychiatrické kliniky, kde se doktor Martin Dysart snaží zjistit motiv chlapcova jednání. V jednom kotli se tu vaří hysterická matka, jež chlapce naočkovala náboženským vizionářstvím, přičemž v jeho mysli zaujal pozici boha kůň jako ztělesnění nejčistší bytosti, dále pedantský, leč slabošský otec, ukájející své sexuální potřeby potají návštěvou erotických filmů, chlapcova první sexuální zkušenost odehrávající se proti jeho vůli takřka před očima jeho idolu, a navíc paralelně vedená linie sexuálně-profesní krize samotného psychiatra, kterou se rozhodne řešit (že tak pozdě?) právě pod vlivem chlapcova případu – který vede mimochodem značně neprofesionálně za pomoci „zázračně“ účinkujících prostředků jako je hypnóza či „droga pravdy“. Je tady toho namíchaného opravdu povážlivě dost na to, aby se divák cítil zasažen a vzpamatoval se až po skončení tohoto věru přepjatého thrilleru let sedmdesátých.

Přes to všechno (a nebo právě proto) chápou oblibu Shafferovy hry i motiv, proč si právě ji vybralo Rádobydivadlo Klapý, které rádo doluje v temných hlubinách lidských duší. Chápu i to, že si Ladislav Valeš chtěl zahrát roli

doktora Dysarta, kterou ve filmové verzi vytvořil Richard Burton a pro niž se celkem logicky cítí v podmínkách svého souboru povolán. Bohužel je to ale právě Valešův psychiatri, který pro mě stupňuje přepjatost Shafferova textu až k těžko snesitelné a uvěřitelné míře – jeho sebetrpilské objevování vlastního traumatu činí z Dysarta hlavní postavu (je ostatně psaný i jako první v obsazení programové brožury), ačkoli tou je Alan Strang, kterého Vít Šťastný hraje opravdu šťastným způsobem od vstupní vyzývavé vzpurnosti přes nedůvěřivost, odkrývání zmatených exaltovaných poloh Alanova nitra až k upřímně nešťastné klukovské bezradnosti.

Dramaturgie, režie a scénografie Jaroslava Kodeše pracuje s několika průběžně využívanými znaky (jablko, plachty, postel jako letící kůň) a kolektivní přítomností všech herců na scéně, která je ale využívána poněkud mechanicky. Co pokládám u tak zkušeného souboru za kritiky hodné, je jevištní mluva na hranici slyšitelnosti (zkraje třetí řady Sálu Josefa Čapka), přičemž na vině je i „intimní“ vyprávěcí tón v intonačně jednotvárné deklamační rovině. V programovém brožuru JH má inscenace podtitul či slogan „jak se rodí a zabíjí vašeň“. Nevím, zda si ho zvolili sami inscenátoři, ale o tom, že se tu rodí a zabíjí právě vašeň, bych si dovolila pochybovat.

Radmila Hrdinová

DVA JA PACIENTI A TÍ DRUHÍ

*Shafferova hra Equus prešla mnohými významnými scénami. No napriek sláv-
nemu menu dramatika, nie je to hra bezproblémová.*

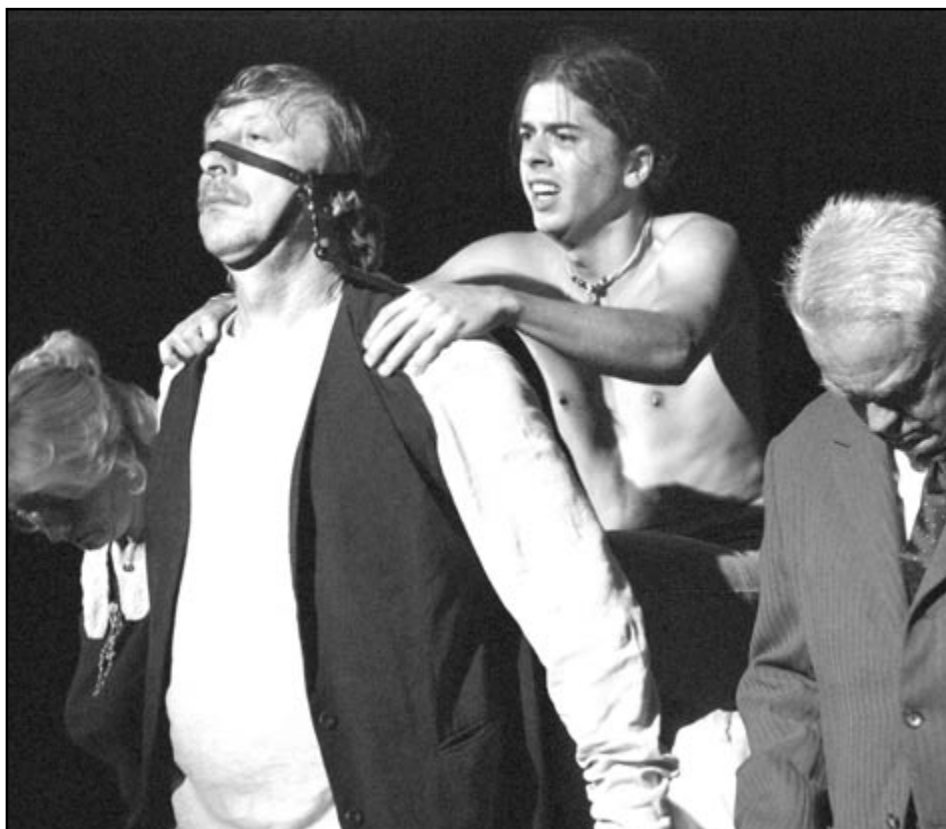
Hra, ktorá svojou mnohohrstevnatosťou kladie veľké nároky na inscenátorov. Princíp detektívnej rekonštrukcie ohavného činu, ktorý spáchal mladý človek, vzbudzuje dojem, že rozmotanie tejto záhady, či motivácie jeho konania je v hre to hlavné. Nie je to celkom tak. Za oným príbehom sa skrýva množstvo frustrácií, problémov, traum, najrozličnejších motivácií konania postáv.

Ďalším problémom hry je jej štruktúra a viacepriestorovosť ako zdroj inscenačných východísk. Režisér súboru Klapý J. Kodeš mal pri úprave textu i rozhodnutí, kde sa príbeh odohrá dosť šťastnú ruku. Skrátene textu sice ochudobnilo priestor pre niektoré postavy ale vzhľadom na jeho režijnú koncepciu, bolo zvoliť iba jeden základný akčný priestor – psychiatrickú kliniku. To mu umožnilo zbaviť sa nebezpečenstva ilustratívnosti alebo aj prebujnej symboliky, ku ktorej text nabáda. Shafferova hra má centrálnu postavu v Allanovi, J. Kodeš presúva pozornosť aj na psychiatra. Tak sa z hry stáva rekonštrukčná analýza dvoch „pacientov“, ktorí

sa v jednom čase stretli na jednom mieste. Allan, produkt strašného rodinného prostredia, a doktor, produkt vlastnej sebaúlosti, pasivity, syndromu vyhorenia. A zrazu sa stávajú na sebe závislí vo väčšej miere, ako len pacient a lekár. Lúskanie osudu jedného sa stáva katalyzátorom sebapsychoanalýzy toho druhého. Obsah ich životov sa skríži a hypoteticky vedie k oslobodeniu sa. Ale podstatný je „záznam“ civilizačnej krízy.

Režisér narába s množstvom symbolov, scénografia je nielen zmysluoplná ale má schopnosť imaginatívnu a herec v nej funguje aj ako spolutvorca priestoru i premeny času. Kostým charakterizuje postavu sociálne, ale aj mentálne a svetonázorovo. A na zdelenie najdôležitejších, a pre príbeh, potrebných informácií stačí aj blackautové herectvo sekundárnych postáv. Sú v tejto inscenácii dostatočne zreteľné. Doktor psychiatrie skúseného L. Valeša a najmä Allan V. Šťastného sú oporami inscenácie. Inscenácia, ktorá sa odhodlala ísť jednoduchšími cestami, ako ponúka autor je teda prinajmenšom solidná, vyrovnaná, s mnohými invenciami hodnými zvýšenej pozornosti. Paradoxne, tie redukcie, ktoré zaznamenajú zasvätení znalci hry, inscenácii skor pomohli.

Vladimír Štefko



3XPRO

Jaroslava Kodeše

Nebudu asi príliš originálni, ale presto se zeptám – proč zrovna Equus?

Řeknu jen to, co už jsem říkal na třebíčské přehlídce. Měl jsem tu hru v šuplíku hrozně dávno, zaujala mě už někdy před dvaceti lety šíří témat, které nabízí – od otázek víry v dnešní společnosti, otázky odpovědnosti dospělých vůči mladým a otázka, co je to vlastně normalita. Nejvíce mě zaujala



postava doktora Martina Dysarta. Stává se, že občas zasahujeme do hlav těch druhých a stáváme se součástí příběhů jiných lidí, ovlivňujeme jejich osudy, někdy aktivně, někdy pasivně, aniž si to uvědomujeme, tak to mě na tom nejvíce zaujalo. Zjistil jsem, že by se Klapáci do toho rádi pustili, doktora jsem viděl v Láďovi Valešovi, ale zase jsem neměl toho mladého.

A kde jste tedy toho mladého sehnali?

To se podařilo Láďovi. Jednou mi volá, že někoho na tu roli má a že je to bratr Lenky, která také hraje v našem souboru. Je mu dvacet, ale vypadá mladší a potkal ho prý na hřbitově na jednom pohřbu. Oslovil ho, a Vítek kupodivu řekl, že by to rád zkusil. Je to tedy jeho první role.

Dostaly se k vám zvěsti, že na vaše hronovské představení by měl přijet samotný Peter Shaffer?

Ano, my jsme opravdu čekali, že nás navštíví. Dokonce jsme pro něj měli přichystanou židli a dáreček, ale nedorazil. Asi se na trase Londýn- Hronov něco stalo.

jas

MEDAILON

Rádobydivadlo Klapý vzniklo v roce 1986, první představení se hrálo v roce 1987. Za těch dvacet let má soubor za sebou 22 inscenací, které hráli 400x. Na podzim připravují dvě nové premiéry, z nichž jednu bude režisovat J. Kodeš a druhou L. Valeš



TAK TO VIDÍM JÁ

**Sandra Kotisová**

Taková plochá slátaninka stylu, textu a divadelních prvků. A obřízka? ...klitoris nedám, baví mě!

**Vítek Herzina**

No tyhle ty holčičí věci, to není nic pro mě. Teda něco bylo zajímavý a i legrace byla, takový jako z deníčku, ale jak to bylo vážný, tož nic moc teda.

**Princezna Verunka**

Ještě, že jsem princezna a ne lyrická žena.

**Petr Kolář**

Já nevím, co k tomu říct. A nevím ani, co chtěli oni říct mně. Pokud to byla výčitka, tak je to málo. Pokud upozornění, tak děkuji. Možná to ani pro mě nebylo.

**Hana Mášová**

Holčičí sebereflexe, zvláště milá ve chvílích, kdy je jasně autentická.

**Jana Kobesová**

Copak všechny holky z dramataku ze zásady nemají smysl pro humor, nadhled a schopnost sebeironie? Bohužel ani Evrybáby.



KÉŽ BY SE DEVÁTÁ S NADSAŽKOU ZABÝVALA ŽENSKOU OTÁZKOU

Inscenace Osmá sedí u stolu, pojídá mou mrtvolu souboru Evrybáby z Plzně je montáží textů nejrůznějšího druhu, kde se otázka ženského údělu zrcadlí jak v poezii (převážně holčičích říkadlech), tak i osobních vzpomínkách a nejrůznějších úryvcích z příruček a statistik. Zapojování neliterárních textů do inscenace je mi veskrze sympatické.

Pořád vlastně toužím, že jednou na jevišti uvidím ten pověsný zinscenovaný telefonní seznam. Přesto pro mě inscenace vůbec nezafungovala, i když jsem očekávala, že právě já bych měla být její cílový divák, tedy generačně spřízněná žena. Jenže jsem seděla v hledišti, dívala se na devět příjemných hezkých slečen a říkala si, jestli jsme opravdu tak lyrické, bolestínské a bez humoru.

Hlavním problémem inscenace je pro mě její snaha o jakýsi historicko-geografický exkurz po útrapách ženského pohlaví. Nedovolím si popírat, že ženská obřízka je závažný problém, ale upřímně – koho se v našich končinách opravdu dotýká? Nejsilněji naopak působily pasáže, kdy Evrybáby byly na jevišti samy za sebe a reprodukovaly své osobní zkušenosti s tím, co je to být žena. Při potlačení tragických motivů a zobrazení našich hořkosměšných problémů a problémeků jsem alespoň chvílemi cítila spříznění s těmi na jevišti, najednou se mi konečně ukazovalo, že nějaký společný prožitek ženství skutečně existuje. Objevuje se třeba v tom okamžitém automatickém „jasně“ krásné štíhlé slečny jako odpověď na otázku, jestli si myslí, že je tlustá. Nebo vzpomínka na první lásku, kdy se ona nebohádá nejdřív dozví, že ji její vyvolený taky miluje, aby vzápětí následoval dovětek, že s ní ale nemůže chodit, protože se bojí, že by jí ublížil.

Bohužel i těchto několik vtipných a opravdových momentů zanikalo

v nenápaditém použití konvenčních nevytěžených symbolů (na scéně přítomná jablka) a metafor (červené světlo, které zalilo jeviště při slově „menstruace“), neobrazivých inscenačních prostředků a povšechné intonační přiblížnosti.

Opravdu znamená být žena jen černý smutek zahalených vlasů po svatbě, strohé údaje o počtu rozvodů a domácího násilí, katolickou nechut k sexu a podléhání neúprosným rituálům v podobě ženské obřízky? Za sebe si to nemyslím a ani si to nechci myslet. Ale možná jsem prostě jen anotherbába.

Jitka Páleníková



Divadelní skupina EVRYBÁBY Plzeň - Evrybáby: Osmá sedí u stolu, pojídá mou mrtvolu

U STOLU NAD MRTVOLOU

Devět sympatických učitelek (studentek učitelství) s chytrým a poučeným Romanem Černíkem za zády hraje na JH. Tématem je úděl žen. No nejděte na to...

Začátek je slibný. Evrybáby citují staré texty, příručku pro katolické manžele, baví sebe i nás tím, jak se pohled na lásku, instituci manželství, na sex a erotiku posunul a diametrálně změnil. S nadhledem vstupují do osobních výpovědí o svých prvních láskách, symbol jablka je patřičný a srozumitelný. Hra s hrníčky však už tuto čitelnou sémantiku postrádá. S nižší srozumitelností znaků se postupně vytrácí i největší kvalita úvodu – nadhled nad sdělovaným. Děvčata berou své úděly stále vážněji. V pasáži o první menstruaci jsou snad osobní vzpomínky upřímné a pro herečky významné, ale poprvé si jako divák kladu otázku, k čemu ta montáž textů, pohybových kreací, her s předměty vlastně slouží. Upřímnost je určité osobnostní kvalitou, leč nikoli sama o sobě kvalitou divadelní. A tak s množstvím měsíčkové krve narůstají i mé rozpaky nad tím, zda tu mám, mohu a vlastně i chci být. Zdá se mi, že Evrybáby hrají víc pro sebe. Vždy devětkrát opakovaná velmi podobná informace, bez čitelné vnitřní struktury a hierarchie, bez zřetelnějšího vztahu k další takové baterii, přestává být napínavým sdělením. Tady se už nadhled nekoná vůbec. Úděl žen je stále tragičtější a vrcholí zprávou o africké obřizce. Ta je však sdělována současně s hezkým obrazem strojení nevěsty, nevěsty, jež vzápětí vstupuje do nitra dominantního znaku stejného významu. Tak říkám si, je konečně vdaná, přijdou děti a snad se zabýváš

i na veselejší časy. Statistické údaje dokládající, kterak jsou dívky, slečny a paní uzurpovány, přechkávám s touto nadějí. Pak vyjde z velkého bílého znaku žena v černém (vdova?) a bolestně mne vyvede z omylu. Anebo se mýlím? Znovu opakovaná říkačka „Měl jsem ženu...“ končí: „Osmá sedí u stolu, pojídá mou mrtvolu.“ Že by ty dámy nebyly tak nevinné?

Vzpomínám na měsíc starý zážitek z této inscenace na WP. Snad si nic nenamlouvám, když budu tvrdit, že rozdíl v obou představeních byl zejména v absenci již zmiňovaného nadhledu, v neprospěch realizace hronovské. Nemyslím, že by se o ženské otázce mělo mluvit jen a jen s rozesmátou tváří, ale jestliže je divadelní tvar komponován množinou nepřilíš sourodých informací z různých zdrojů, pak lze předpokládat, že tato různost a mnohost je dána snahou nechat nahlédnout sledovanou problematiku právě tak diferencovaně, a to v obsahu i „náladě“. Neříkám objektivně, od objektivitu tu umění není, snad jen objevněji a poutavěji.

První věta této recenze platí nicméně stále.

Odcházím ze Slávie s vlastní ženou a po očku ji pozoruji. Něco vykládá a směje se. Ulevilo se mi. Není to s vámi, děvčata, tak tragické. Současně se však do úlevy vkradla zrádná pochybnost: Nesměje se vlastně tomu, že ví, že ona je ta osmá?

František Zborník



3XPRO

**spolurežiséra a uměleckého
vedoucího Romana Černíka**

Kdo jsou Evrybáby?

Báby z jednoho ročníku ateliéru dramatické výchovy na pedagogické fakultě na Západočeské universitě v Plzni. Daly se dohromady již v prvním ročníku, dnes jsou sice již absolventky, ale drží stále spolu. Jsou už vlastně taková komunita. Prošly si různými fázemi, toto je jejich třetí projekt. Jsou z různých oborů, takže věkově jsou dnes tak mezi 22 až 24 lety. Tady je ale doplnily tři holky z jiné skupiny, protože některé sem přijet z časových důvodů nemohly. V inscenaci jich původně vystupuje devět. Jedna z nich – ta devátá, Petra – před třemi měsíci porodila. Ta jako jediná se teď už věnuje skutečně svatbě, zatímco ty ostatní o tom jen hrají.

Jak vznikala inscenace?

Velmi komplikovaně. Původní snaha směřovala k tomu zachytit a vyrovnat se s tím, jaké jsou dnes rituály, jakou mají či nemají sílu. Z toho se ale holky dostaly k tomu, co jim je dnes nejbližší – k tématu ženství a postavení žen v tomto světě a začali jsme řešit, jak zachytit živý dotek rituálu, dívčí iniciace, snu... Texty jsou nejrůznější proveniencí. Materiálu se shromáždilo hrozně moc, pak se teprve vyhazovalo. Jsou tam jejich autentické texty, záznamy z jejich deníků a jejich vzpomínek, jsou tam statistická fakta, antropologické věci, texty Sylvie Plath, kterou jsme se také zabývali... Já jsem tam fungoval spíš jen jako jakýsi praktik. Zprvu mě to moc nebavilo, ale jak se z toho rodila čím dál autentičtější a intimnější výpověď, začalo mi to připadat zajímavé. Teď jsem rád, že jsem byl u toho.

Jaký je váš pohled na ženskou otázku?

Jsem zastánce všech utiskovaných skupin a menšin, takže téma feminismu a otázek vztahů mužů a žen je pro mne důležité. Ženy světu sluší. Jsou mnohem soustředěnější, jde jim o praktické věci, nezabývají se takovými těmi nesmyslnými mužskými ideály, touhou po kariéře, prachách... Jsou jemnější...

hul

MEDAILON

Evrybáby vznikly v roce 2004 ze studentek prvního ročníku Ateliéru dramatické výchovy katedry pedagogiky Západočeské univerzity v Plzni. V současné době jsou již absolventkami a některé pokračují ve studiu dál – někdo na DAMU, jiné na UMRUM apod. Osmá sedí u stolu je jejich třetí inscenací. První – Útržky z rodinného alba – získala Cenu poroty na Wolkerově Prostějově 2005, druhá – Ostrov Alba byla vytvořena přímo pro prostory jižního předměstí.



TAK TO VIDÍM JÁ

**Veronika Luková**

Tento kousek na mě zapůsobil zvláště. Bylo na něm vidět velký kus práce, ale

přiznám se, že mě moc neoslovil. Škoda, že nebyl česky, byla bych radši.

**Sandra Kotisová**

Každý rok jsou na Hronově a pokaždé stejní. Takže asi tak.

**Zdeněk Grečnár**

Byly časy, kdy jsem se na Voiceband velmi těšil, ale to už je minulost. Nic nového mi to nepřineslo. Ach jo.

**Miroslav Topenčík**

Tak to se mi líbilo. To pohybové znázornění lidské komunikace. Tu druhou část jsem nepochopil, nic méně zapůsobila.

**Linda Kotisová**

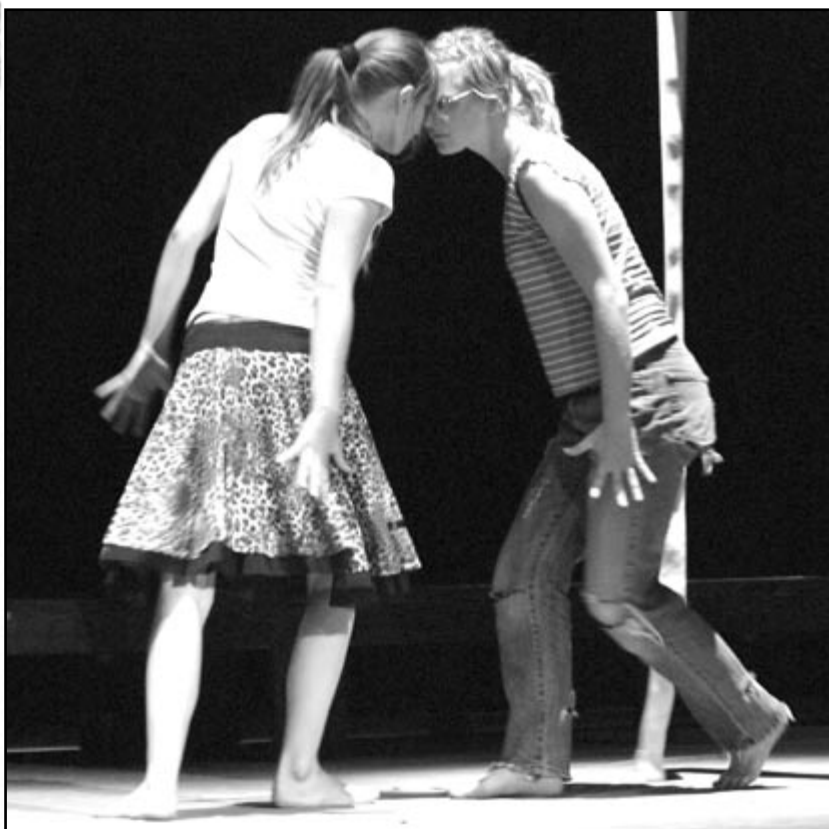
Tento soubor jsem viděla už asi popáté pokaždé s jiným představením. Ani tehle voiceband mě neभावil. Každý rok je to to samé, ne-li horší a není to pro mě ani už nic objevného. Příště už asi nezajdu.

**Princezna Verunka**

Nu, Zdenku, není to, co to bývalo a už dlouho. Je to sice nějak hravé a zvukově nějak barevné, ale najednou málo.

**Hana Mášová**

Z Košilely jsem měla radost už předem. I když mě překvapila přítomnost oběsence, představení moje natěšené očekávání neklamalo.



CO JE ZA DVEŘMI?

Vzadu na levé straně jeviště stojí dveře. K nim vede dlouhý chodník. Po něm po celou dobu cca dvacetiminutové taneční produkce kráčí žena v džínách a pruhovaném tričku. Před chodníkem jsou uprostřed také jakési dveře - látkou naznačený rám. Vlevo od něj dvě mladé dívky v sukních s černobílým vzorem a v bílých tričkách. Vpravo dvojice - muž a žena - oblečená stejně jako žena na chodníku. Vzadu je ještě komorní rytmická skupina. Tak začíná a takový je rámcetaneční inscenace Druhá strana dveří Divadelního spolku Cyranovy boty z Brna.

Následují jemná sóla a dueta, jen výjimečně tancuje víc tanečníků najednou. Téma je velmi subtilní, zrovna tak jako tancování. Tanečníci jsou pohybově zdatní, vycházejí z moderních tanečních technik. Všechno je vkusné a „akuratní“. V podstatě nic nepřekvapí ani nestrhne. Tančí se o vztazích, o duši, o dotecích a snad i o tajemstvích života a smrti. Ovšem zatím je to jen takové ohmatávání si terénu. Terénu tanečního divadla i terénu života. Tanečníci jsou příliš mladí na to, aby byli schopni (a možná i ochotni) jít dál.

Onen tanečník je mírně tělesně handicapovaný. Člověk si ihned vybaví soubory, které se integrovaným divadlem zabývají. Je to ohromně důležitá práce a je patrné, že soubor je citlivý, je si jeho možností vědom a tanečně (i lidsky) s ním dokáže komunikovat. Vlastně by si jeho tělesného handicapu divák ani nemusel všimnout. A v tom je - aspoň pro mne - hlavní otázka na tvůrce. Chcete zapojit handicapované tak, aby byli - co se týká

pohybu - rovni ostatním, nebo v nich objevujete skrz jejich handicap pohybovou (a lidskou) originalitu? Možné je oboje, ale v této práci jako byste byli na půli cesty. Tanečník měl příliš malý prostor, aby mluvil sám za sebe, a současně málo možností ukázat své taneční - pohybové umění. Z jeho strany šlo vlastně spíš o pohybové divadlo, kdy se tanečník vyjadřuje stylizovaným pohybem a kdy víc než tanec je důležitý pohybový kontakt, vztahy a divadelní akce. O tématu ani tanečnicích jsme se zkrátka příliš nedozvěděli. Vše začalo, proběhlo i skončilo v zhruba stejné náladě. Jako bychom sledovali jen jakýsi prázdný rozpořádaný prostor, kde se sice „cosi“ či kdosi hýbe, ale vlastně vše zůstává, jak bylo. Kdo byly ony dívky, proč měly ty a ony postavy stejné kostýmy, co je za dveřmi, jsme se nedozvěděli. Ostatně, když k nim ona starší osoba, co k nim po celé představení směřovala, na konci došla, tak vzala za kliku a... klika jí zůstala v ruce.

Vladimír Hulec

DS Cyranovy boty Brno - V. Bělehrádková a J. Semotamová: Druhá strana dveří

DRUHÁ STRANA DVEŘÍ

Recenze od nejednoho autora. Dostal jsem za úkol napsat recenzi k tomuto představení. K představení „DRUHÁ STRANA DVEŘÍ“ Divadelní Skupiny Cyranovy boty z Brna. Je to neverbální divadlo, tedy jako stvořené k tomu, abych se optal zahraničních účastníků svého semináře „L“ (o neverbálním divadle). Takže zazní vícero pohledů – některé až z Anglie.

Shlédlí jsme dvacetiminutové představení, plné expresivního pohybu, který v sobě skrýval spoustu metafor a symbolů. Jejich pohyb byl velice kultivovaný a procítěný. Vyjadřovali jím vztahy mezi lidmi, kteří hledají cesty, jak se navzájem sblížit. Je mezi nimi však mnoho překážek, které symbolizují dveře zavěšené uprostřed jeviště. Úvodní choreografie se opakuje na konci představení, z čehož vyplývá beznaděj jejich snažení. Kdo si troufne ty dveře otevřít jako první? A když už si někdo troufne, jako na potvora vypadne klika.

Všichni protagonisté zvládli svoji úlohu úspěšně, využívali přitom, jak sami říkají, techniky současného tance, Labanovu analýzu pohybu, improvizaci i taneční terapii. Pochvalu by zasloužila dívka ve třetím plánu, která se celý čas pouze pohybovala zpomaleně vpřed. Představení provázela živá hudba, která silně umocňovala atmosféru. Jako celek, bylo ale představení trochu monotónní, nikam nengradovalo. Asi bych se po delší době začal nudit. Jejich dvacetiminutovka byla tedy optimální řešení.

Michal Hecht



Líbilo se mi to, bylo snadné to vnímat. O dvou stranách života. Žena kráčí ke dveřím, kde už není žádné rozdělení; nepodaří se jí to.

Harry Ferrier, Wales

Sociální kontrast mezi handicapovanými a „normálními“ lidmi. Žena ukazuje cestu ke sjednocení, ale nepodaří se jí to. Líbilo se mi to jako celek a měli výbornou hudbu.

Simon Donova + Gemma Eves, London

Bylo to lásce, která nemohla být realizována z důvodu sociálního rozdílu. Láska má blízko k nenávisti a hranice mezi nimi je velice tenká.

Lowri Evans, Wales



Šlo o překonávání bariéry mezi schopnými a neschopnými. Líbil se mi závěr s klikou. Když už člověk má pocit, že se může dostat na druhou stranu, stejně to nejde. Hezky tancovali, příjemný kontrast. Trošku mi vadila práce s prostorem – kde dřív byla zeď, po chvíli klidně procházeli.

Philip Bradley, New Castle

3XPRO



Davida Bimku,

kteřý přijel se souborem Cyranovy boty v roli pedagogického dozoru a měl premiéru i u osvětlovacího pultu...

Jak to, že tady není Věra Bělehrádková a Jitka Semotamová, tvůrkyně představení?

Jedna tady není proto, že lidé se mají přirozeně rádi, a když se mají dva lidé rádi, dříve nebo později přiletí čáp, sedne na střechu a člověk tomu neutěče. A druhá se dozvěděla příliš pozdě tu radostnou událost o našem postupu až sem na Hronov. Bohužel zrušit dovolenou by bylo příliš drahé.



Jak tedy představení vnímáte vy?

Celé představení je postavené na symbolice dveří. Co za nimi číhá, co za nimi člověk očekává. Nikdy totiž neví, co se za nimi skrývá. Je to jako s koláčem, dokud do něj nekousneš, nevíš, jak chutná. S dveřmi je to stejné, dokud člověk neproleze, tak neví co ho čeká na druhé straně, ale pak už je samozřejmě pozdě. Dveře jsou úžasná metafora lidských vztahů. Do dveří se dá zarámovat úplně všechno. Vchází se do vztahů, vylítává se z nich a občas si člověk dveře vezme i s sebou. I když dveře jsme s sebou z Brna nebrali, půjčili jsme si je tady v divadle.

Co vlastně váš krátký pobyt na Hronově?

Nic nebyl problém, cokoliv jsme potřebovali, vždycky hned před námi přistálo – od kulísáků po osvětlovače – všechno bylo absolutně v pohodě. Organizace tady šlape. Jak nás měl někdo na starosti, tak se k nám choval moc hezky.

Len

MEDAILON

Cyranovy boty – soubor z Brna, který v sobě sdružuje celkem tři sekce. Taneční, integrovanou a rytmickou. V rytmické všichni mlátí do všeho, do čeho se mlátit dá. Případně do toho dupou, stepují, funí, duní. Poslední představení, které vytvořila rytmická sekce, má název Vlak. Pak je sekce integrovaná, tam právě patří Druhá strana dveří, kde probíhá pohyb s handicapovanými. A třetí sekce je čistě taneční, tam patří např. představení Láska na třetí. Členové souboru volně přecházejí ze sekce do sekce...



TAK TO VIDÍM JÁ

**Veronika Luková**

Šla jsem na představení s natěšením, ale realita mě poněkud zklamala.

**Vítek Herzina**

Tož já jim nerozuměl ani slovo a stará mě povídá, že stačí koukat, že jo. No a tak já koukám a bylo to jasné a to bylo zajímavé, že vlastně ani mluvit nemuseli. Taky ta pantomima na konci byla dobrá, jako ten Čejka úplně.

**Linda Kotisová**

Bylo to pro mě zajímavé jenom tím, že šlo o zahraniční soubor. Ale myslím, že kdyby to samé a stejně hráli Češi, nudila bych se mnohem víc. Nejvíc mi vadily zpívané přestavby a hlavně jejich všudypřítomná popisnost.

**Princezna Verunka**

Jak by řekla má komorná: Kdo neusnul, je srab.

**Hana Mášová**

Začátek a konec moc hezký. Úplně by mi stačily, bez celé historie uprostřed, i kdyby byla česky.

**Petr Kolář**

Já nevím, co k tomu říct. A nevím ani, co chtěli oni říct mně. Pokud to byla výčitka, tak je to málo. Pokud upozornění, tak děkuji. Možná to ani pro mě nebylo.

Divadlo je hlasatelem krásy jazyka



KDYŽ SE HLASY K HLASŮM VINOU...

Voiceband.cz je úplně nové seskupení, navazující na brněnský ÚstaF, který jsme na Jiráskově Hronově měli možnost slyšet v minulých letech. Pracuje teprve od loňského podzimu a už se přes Wolkerův Prostějov dopravoval až na jeviště Jiráskova divadla. Mám radost, že o voicebandovou recitaci je mezi mladými zájem, že je zjevně baví a že si ke své produkci vybrali právě Morgensternovu Košilelu.



Osm krátkých variací na Morgensternovu báseň je rozehráno do osmi různých hravých poloh, přičemž se pracuje nejen s hlasem, ale i s pohybem a prostorem. Samotný voiceband se neomezuje jen na skandované recitování, ale pracuje s rytmem, intonací,

harmonii, barvou hlasu, parodií různých žánrů (variace ve stylu pop-muzikálovém či gospelově-fotbalovém), se zvukomalebností německého originálu i různých českých překladů a s řadou dalších prvků. Deseti košiláčům by se jistě dalo leccos vytknout – například přítomnost dirigenta-oběšence na scéně je místy málo vynalézavá a jeho kontakt se souborem z „hudebního“ hlediska zbytečný (ale chápu, že na scéně funguje víc jako přítomný guru souboru, než ve vlastní funkci dirigenta či herce konkrétní role) -, ale jaksi se mi do toho nechce, protože souboru fandím a mám radost, že se do voicebandu pustili a že s ním zacházejí objevitelským způsobem. Vydržte, přátelé, je co objevovat, a doufám, že při tom zažijete spoustu legrace a že se s vámi na Hronově setkáme v další hravé dvacetí- či víceminutovce.

Jestliže první pohybová dvacetiminutovka o otevírání dveří ve mně zanechala dojem chladně secvičené produkce, morgensternovská parta mě napumpovala sdílenou energií a radostnou hravostí.

Radmila Hrdinová

Voiceband.cz - Christian Morgenstern: Jsi proklet, majiteli

JAK POVĚŠIT KOŠILÁČE, ANEBO KOŠILE-LI VISÍ „HOCH“?

Vystoupení brněnského Voicebandu.cz klade před publikum potřebnou otázku a výzvu – těžko o jeho inscenaci hovořit jako o dramatickém tvaru, možná dokonce se ani o divadlo nejedná. Ale proč by také nutně mělo. Přiznávám, že jejich vystoupení vnímám, jsa hudebním laikem, podobně jako jinou – myšleno přirozeně koncertní – hudební produkci.

Seděl jsem sice v hledišti divadla, ale na jevišti jsem sledoval a mnohem více ještě poslouchal koncert. Na programu byl nějaký německý básník, podivínský modernista, kterého hráli v originále a taky v českých variacích, tedy překladech. Jedním dechem přiznávám, že Morgensterna znám a s rozkoší vzpomínám na jistou pražskou inscenaci z jeho básní, která v polovině devadesátých let pod názvem Beránek měsíc sklízela úspěchy na přehlídkách i mimo ně.

Původní téma partitury bylo neveselé. Oběšencova košile, zřejmě i se svým nositelem, povlává ve větru a je zima a fouká a fouká, což v té němčině to zní nemálo děsivě. Desetihlasý dětský sbor v bílých košilkách dobře zvládá němčinu i češtinu a dokáže pod vedením svého dirigenta, vystupujícího na scéně v roli černě oděného oběšence s pozůstatkem oprátky na krku, velmi dobře odzpívat-odrecitovat-odmluvit slova nelehké básně, v níž se mísí dvě roviny – zdánlivě banální hra se slovy se krutě bytostným způsobem prolíná s traktovaným umrlčím tématem.

Je obtížné komentovat divadelní prvky tohoto scénického tvaru, přičemž termín „inscenace“ zde nepoužívám vědomě a záměr-

ně. Je to nejen obtížné, ale i nemožné. Použité divadelní prostředky – kostým, náznak rekvizity – jsou až příliš jednoduché, náznakové, strohé, neřku-li zcela absentují. Rovněž celkový rámec je velmi subtilní. Dynamika tohoto jevištního díla spočívá v dobře přečteném tématu (jediné!) Morgensternovy básně společně s uvědomělou a tvořivou hrou při variování její interpretace. Od úvodního až naturalisticky odporného (jak je ta němčina ale v tomto směru krásný jazyk!) vokálního obrazu vzduchem pleskající košile visící na oběšencově provaze, přes kvazi-lidovou písničku až po radostné davové fanouškovské skandování.

I přes své mládí působí všichni interpreti na prázdné scéně sebevědomě a jistě. Velkým pozitivem pro ně je, že velmi dobře rozumějí tomu, co sdělují. Za jejich slovy – nebo možná spíše právě z jejich slov – lze vysledovat pochopení smyslu, který je pro diváky-posluchače sdělný. A to je na divadle podstatné. Tak že by to vlastně bylo nakonec přece jenom divadlo? Ale ono je to vlastně jedno. Já bych si totiž ten jejich koncert zašel klidně někdy poslechnout znova.

Petr Christov



Christian Morgenstern: Das Hemmed
Kennst du das einsame Hemmed?
Flattertata, Flattertata.
Der 's trug ist bass verdaemmet!
Flattertata, Flattertata.
Es knattert und rattert im Winde
Windurerei, windurerei.
Es weint wie ein kleines Kinde.
Windurerei, windurerei.
Das ist das einsame
Hemmed

překlad Josefa Híršala: Košilela
Znáš sírou košileli?
Třepetatá, třepetatá.
Jsi proklet majiteli.
Třepetatá, třepetatá.
Teď třeská a pleská v ní vánek
Vichrůrůrej, vichrůrůrej
Kvílívá jak uplakánek.
Vichrůrůrej, vichrůrůrej.
Docela osířela
Košilela.

Překlad Františka Janče: Halenin
Znáš samotného Halenina?
Zpátkynikrok, zpátkynikrok.
Kdo ho nosil, jeho vina
Zpátkynikrok, zpátkynikrok.
Zmoklý, splasklý, schlíple pleská
Průvantroubí, průvantroubí
Včera svatý, k smíchu dneska.
Průvantroubí, průvantroubí
Sám sobě vzdálený
Halenin

3XPRO

vedoucího souboru a režiséra
Zdeňka Šturmu

Jak navazuje Voiceband.cz na starší soubor ÚstaF, se kterým jste byl na JH několikrát?

Tvorbou. Vždycky jsem dělal voicebandy. Když loni vznikalo ve škole, kde učím, divadélko, někteří studenti znali ústačká představení a chtěli dělat něco takového. Začali jsme tedy pracovat a vznikla tato práce. Co se týká Morgensternovy Košilely, ÚstaF ji kdysi na programu měl, ale úplně kratičkou, minutkovou verzi, a docela nerad ji hrál. Tak jsem si řekl: „Dobře, když vy to nechcete, zkusím to s někým jiným“. Ukázalo se, že ix překladů této básně do češtiny umožňuje vytvořit hříčku, která – aspoň myslím – odněkud někam jde.

Jaký jste volili výběrový klíč?

Text básně Das Hemmed, neboli Košilela tam zazní vždycky vcelku. Ale těch překladů existuje tolik, že jsme vybrali jen některé. A to takové, se kterými se nám dobře pracovalo. Vůbec nerozhodovala kvalita! Třeba ten, co se jmenuje Helenin a který působí tak moravsky a zpěvně (je to překlad Františka Janče), se vzdaluje originálu už moc. Ale když se to trochu očesal a upravil, tak myslím docela funguje. A originál je tam proto, aby bylo jasné, že je to vlastně pocta Morgensternovi a aby byly vidět různé kontrasty. Híršalova Košilela se tam objevuje myslím třikrát. Jednou je to proloženo řádeček po řádečku, aby bylo vidět, co Híršal dokázal. Že jeho překlad je v podstatě totožný s originálem. Když ho člověk poslouchá, tak ta fonetická stránka velmi odpovídá německému originálu.

Co je pro vás voiceband?

Proč se jím zabýváte? Asi mě bude pořád nějakým způsobem bavit. Můžu si hrát se slovíčky, rozložit texty na prvočinitele a pak si je zase skládat. Vytvářejí se tím nové smysly, které člověka při prvním čtení vůbec ne napadnou. Myslím, že takový přístup má své publikum. Mnozí ovšem zpochybňují, zda jde ještě o divadlo a zda jde vůbec o voiceband. Největší odborník na voiceband u nás, prof. Bořivoj Srba, nás kdysi viděl a řekl, že to voiceband je. Takže nejvyšší autorita rozhodla.

hul

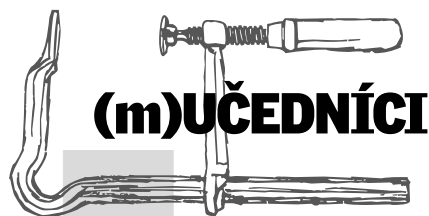
MEDAILON

Soubor studentů Gymnasia Křenová v Brně, který na podzim 2006 založil jejich pedagog, vedoucí voicebandové skupiny ÚstaF

Brno Zdeněk Šturma. Zatím vytvořili pouze zde prezentovanou inscenaci – voicebandovým způsobem zpracovanou báseň

Christiana Morgensterna Das Hemmed, již prezentují jak v originále tak v několika překladech do češtiny.





Názory seminaristů, nestyďte se nestyďte?

Zpíváme hodně, strašně se mi tu líbí. Děláme hodně s dechem, protože při zpěvu se naučit dýchat je základ. Líbí se mi co zpíváme a jak, „bluesování a jaz-zování“ není vůbec jednoduchý. Takže si tady vylepšujeme rytmiku a učíme se třeba slyšet v davu tón, ke kterému se dá přidat, aby vznikla melodie.

Julie Vondráková

Určitě je to přínosný seminář. Učíme se rytmizovat různé texty. Bubnuje se a zpívá. Je to zábava.

Věra Hlavatá

Vesměs se mi seminář líbí hodně, nezklamal mě v ničem, myslím, že má úplně všechno, co jsem od něj očeká-val. Možná by mohl být trochu hravější. Nápaditější ztvárnění textů. Jana Kou-bková je skvělá, její písničky jsou úžasné, myslela jsem, že budeme dělat něco podobného. Je tady určitý vývoj, tak se k tomu ještě možná dostaneme.

Miša

Je to strašně zvláštní. Já mám vždycky jeden den pocit, že to je úplně vynikající a druhý den, že ne. Mám to takhle rozpa-čité. Teď když se to dává do kupy, tak je to skvělé. Včera jsme jen leželi a koukali na televizi, bylo to super, protože to byly vynikající koncerty, ale nemůžeš v půlce Hronova jen ležet. Ale myslím, že to dopadne dobře.

??? Odevšad

Bál jsem se, že se budeme nějak moc hýbat, tančit, abychom se nestyděli. Od toho se pak upustilo a jediná nevýho-da je, že je tady 24 lidí, což je fakt hodně. Ale zase si myslím, že jsme se i tak docela sehráli.

Kristián Mejstřík

JSEM RADŠI PRVOŘADÝM ŠKRTÁTKEM, NEŽ DRUHOŘADOU SIRKOU

Na téměř už nepostradatelném vyhledávači všeho - internetu, který nám nyní stále padá a padá společně s deštěm, jsem si před posledním výpad-kem dokonce našla „složení“ zpěvačky, skladatelky, moderátorky, publicistky a lektorky semináře N. Dočetla jsem se, že Jana Koubková se skládá z rytmu, zvukomalebnosti, improvizace, hravosti, atmosféry a komunikace. Na Hrono-vě tedy doslova rozdává seminaristům samu sebe a předává dál „Nestyďte se nestyďte“. Což můžu potvrdit po jednom jediném dopoledni v semináři. Chodím po Hronově a nahlas si zpívám: „Na krysy jed, na smutek blues, tak to má být, schválně to zkus.“ Škoda jen, že někdy úplně všem seminaristům nedochází, kolik jim je toho nabídnuto a jak málo načerpávají. Jestli to není tím, že se jich sešlo tolik...

Opřestávce s Janou Koubkovou o semináři, o přípravě, o práci.

Když jsem se dozvěděla, že tady bude 24 frekventantů, trochu jsem se zalekla. Lidé různé staří, různé tenci, různé nadání, ale všichni šli na moje zadání „Nestyďte se nestyďte“. Vůbec neprosazují, aby tady byli nějakí jazzmani. Jde mi spíš o komunikaci, a právě o to se nestyďte. Seminaristé by si měli vyzkoušet něco, co ještě nikdy nedělali. Projevit svou osobitost, kterou běžně neprojevují, kdy se stydí, ať už kvůli dospělým nebo nedostatku asertivity. Nejtěžší pro mě byla příprava. Mám ráda rytmizovanou mluvu, rap, různé vymyšlení, hravosti, zvuko-malebnosti češtiny, hrát si se slovíčky, dávat je do určitých tvarů. Ve výběru textů je hodně beatnická poezie (Ginsberg, Ferlinghetti, Corso), ale také náš Václav Hrabě, Jiří Dědeček, Milan Nápravník. A jsou tam i mé vlastní. Dokonce po-noukám seminaristy, aby si přinesli své texty, že s nimi něco provedeme. Každý má v něčem svo-bodu. Jde o to, abychom vymysleli něco ze sebe. Na začátku byla plná podlaha textů. Každý se v ní rochnil, četl a vybíral, co se mu líbí. Někdo si nevybral třeba nic, ale ani ten nezahálil. Zapojují se všichni, pracují na „klípcích“, které vznikají z textů. Kdokoli může přidat svůj nápad k ryt-mu nebo zvuku. Samozřejmě, když je potřeba, sejdeme se i odpoledne... Někdo hůř intonuje nebo vůbec neintonuje, někdo zase hůř rytmizu-je, a přesto jsme tady všichni pohromadě. I když nás je tolik a máme tak málo času, ráda bych zakončila seminář představením. Začali jsme pracovat na pásmu zpívání, rytmizování, hýbá-ní a také bubnování. Jeden den jsme věnovali filmům (DVD s Björk, kde je vidět, jak pracuje s hlasy, zdokonalovali jsme se přitom i v anglič-tině; a druhé DVD s Bobby McFerrinem, který je známý vokálními neuvěřitelnostmi. Je dobré vidět, jak někdo takovéhle věci strašlivě dobře umí). Také chodíme na rozcvičky do bazénu na čerstvý vzduch. Dnes se vydáme do lesa

na procházku, kterou už mám vyhlídnutou. Seminář podle mě není jen o biflování a strašně dříně, to ani není možné. Ráda bych, aby vše bylo příjemné, i já se tady velice učím. Důležitá je celá atmosféra festivalu, a ta je nádherná. Těší mě radost ze společného díla.

Na jaké texty se můžeme těšit v ukázce ze semináře Nestyďte se nestyďte...

Ranní modlitba
Blues o věčném milování
Sestřenice z taganrogu
Životní režim
Jsem jaká jsem
Snídaně
V tom to není
Smích... tahají se, štípou
Plyn uchází
Umři když máš
Fakt já to viděl
Madona z roští
Desatero
Kartářka mi
jednou Droga
NAHUA MARI - Armstrong
Svatí pochodují
Tak pohyb

Tak trochu každého zapálím pro věc... „Jsem radši prvořadým škrtátkem, než druhořadou sir-kou.“ To tedy napsal Haruki Murakami, ale Jana Koubková tohle heslo razí společně se svým ži-votním: „Být připraven, toť vše“. Toť vše.

Lenka Novotná





SEMINÁŘ PŘÍJEMNÝ JAKO POSEZENÍ V ORIENTÁLNÍ ČAJOVNĚ

Vstoupíte-li do semináře O jako Odjinud, najednou jako by vás pohladil laskavý vánek. Pozitivní energie je přímo hmatatelná. A když pak ještě začnou zpívat půvabné čínské písničky, radost z toho přímo číší.

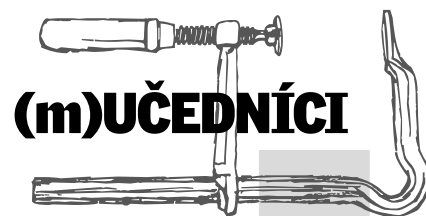


To je kouzlo paní Feng-yün Song. Má už seminář na Hronově po druhé a tak jsem se zeptala, zda se ten letošní nějak liší: „Konceptce je stejná, ale seminář se rozhodně liší od minulého, a to nejen obsahem. Je obohacen, a to vertikálně do hloubky, ale i horizontálně do šířky. Kromě toho je obohacen také repertoárem – naučili jsme se několik čínských písniček v čínštině. A dnes budeme mít produkci.

Ten minulý seminář byl zaměřen spíše pro pěvce, na hlasové uživatele, ať jsou to zpěváci nebo recitátoři, letos je intenzivně zaměřen na divadelníky, z hlediska koordinace mysli, dechu a těla. To znamená: jak se naučit zadat impulsy do mysli pomocí správných kódů a to všechno převádět do pohybového a hlasového výrazu. Vý-

sledkem je pak projev – hlasový nebo pohybový.“ Kromě soustředěné práce ve skupině se dostane i na práci s jednotlivci, aniž by ovšem byli ochuzeni ostatní. Bylo přímo fascinující sledovat, jak se dá během chvilky kvalitativně proměnit interpretace písně. Písnička, kterou si každý z jednotlivců vybral pro prezentaci v úvodu kursu, se před očima přihlížejících seminaristů přímo zázračně proměňuje. Paní Feng-yün Song zkrátka umí správně motivovat, dávat pokyny takovým způsobem, že výsledek je slyšitelný a velmi výrazný. Znovu jsem zalitovala, že nejde podat ze semináře zprávu audiovizuální. Chvilka, kterou jsem zažila v tomto semináři, byla příjemná jako posezení u šálku dobrého čaje.

Jana Soprová



Člověk odsud jde a má lepší náladu, než když sem ráno šel

➤ Minulý rok jsem slyšela od lidí, kteří tady byli před dvěma lety, že to bylo bezvadné, že je to hrozně bavilo. To byl prvotní impuls. Ještě když jsem k tomu četla anotaci, zaujalo mě, že se bude pracovat s hlasem, pohybem a s emocí. A hlavně jsem doufala, že se dobře naučím používat hlas, zjistím, jestli mám dobrou techniku a co bych měla napravit.

➤ Já jsem ten seminář neměla jako první v pořadí. Takže jsem se sem dostala, aniž bych přesně věděla, co budeme dělat. Mám problémy se zpíváním a s hlasem, takže když jsme na první hodině zpívali, myslela jsem si, že to nepřežiju. Ale nakonec je to dobré, je to pozitivní. Člověk odsud jde a má lepší náladu, než když sem ráno šel.

➤ První věc, proč jsem se sem přihlásila: protože strašně ráda zpívám. Mám ráda pohyb, ale neumím moc dýchat. Navíc jsme se tu naučili i meditovat. To člověk úplně vypne. Prostě oddechový seminář.

➤ Jezdím na Hronov pravidelně, a postupně si obcházím semináře. A už toho moc nezbylo. Nikdy se nebráním novým impulsům, zajímalo mě, co se tady děje. A svou roli sehrály taky ohlasy na předcházející seminář.



soutěž

Nejvtipnější vyhrává

Posílejte SMS
721 355 490

POROTA = REDAKCE
VÝHRA = ÚŽASNÁ (PO KAŽDÉM KOLE)
KRABICE NA NÁPADY = SÁL JOSEFA ČAPKA
E-MAIL = ZPRAVODAJ.JH@CENTRUM.CZ



Cenu (tričko), nechť si autor vyzvedne v redakci. Blahopřejeme!

Mám rád Hronov...
Proč dávají do Zpravodaje vždycky ty nejtrapnější bubliny?
Já bych chtěl být pes...!
Já nejsem vlčí dítě, já jsem Spiderman.
Já to povím panu Jiráskovi, že hrajete málo pro děti.
Tati, co je to obrázka?
Večer budu ve Stovce!
Tak letos jedu po několika letech konečně sám na Hronov.
Jsem nový ředitel JH a budu stručný.
Nevím, co je to mizanscéna,
ani druhý plán, ale Zvyřátka se mi líbily.
Na kohoutka a slepičku kašlu, já si počkám na Růženku.
Za pár let vám ukážu, jak se dělá divadlo!
Nebudeme se tu bavit o anabázi pseudoplatformy vyfabulované autenticitou ultrainscenace v marginální imaginaci, stejně byste to nepochopili.

Dnešní obrázek:



ZVEME!

Zítra, tedy v pátek 10. srpna
od 12:45 proběhne před Jiráskovým divadlem cca 15-minutová ukázka z práce v Seminárii O jako Odjinud lektorky Feng-Yun Song.

Diváci vítáni!



Děkujeme neznámým ctitelům za úžasnou pozornost, kterou nám věnovali. Před naším posledním představením se v ordinaci doktora Dysarta objevila tajemná převázaná krabice a v ní dortová podkova, připomínající naši desátou účast na JH. Dojalo nás to. Máme za sebou čtyřdenní maratón pochoduujících nervů a tohle bylo nádherné pohlázení naší unavené divadelní dušičky.

Moc a moc děkuje
Rádobydivadlo Klapý



Jiráskův Hronov včera
navštívil manželský pár, který byl v Hronově
oddán 8.8.1988 v 8:00,
resp. kvůli zpožděnému svědkovi až v 8:08...

divadelní (s)kierky

Ten, kdo ztratil nejen
peněženku, ale i pánské
vybavení, nechť se

C přihlásí
u ředitelky KIS.



**ztráty
a nálezky!!!**

Peter Štífler v Hronově?

BOMBA

sm spoesie



Z bouřlivých dob

Burácí bouře z bouřlivých dob
Burácí bouře, kope se hrob.
kdo si do něj lehne
už se ani nehne.
Burácí bouře, tak honem HOP
Burácí bouře, kdosi tě kop...

A.J.

Básně posílejte na:
604 433 485

Čeho se v Hronově akutně nedostává?!
Spánek

Ráda bych napsala oslavný článek na bohubiloubou činnost zvanou spánek. Spánek opilce a spánek střízlivého /nemá v sobě nic jízlivého/ spánek vznešeného jedince i spánek bezzubého spánek prezidenta, studenta i krále spánek zločince, bezdomovce a tak dále. Spánek má každého rád i toho co není moc akorát spánek je jako chleba bez kterého každému je běda.

Příspěvek od Jany Koubkové



V úterý 7. 8. byl do Informačního centra donešen nález, který určitě bude zajímat Ondřeje Šulce z Karlových Varů, dočasně ubytovaného ve Zbečniku. Ondřeji, přijďte a vyzvedněte si své ztracené věci! Informační centrum najdete v Čapkově ulici kousek od náměstí.

Nevidím!

Prosím toho, kdo našel úzké černé dioptrické brýle (sluneční), aby je odevzdal do redakce Zpravodaje nebo do Informačního střediska. Ztratil jsem je pravděpodobně v noci z úterý na středu v Tritonu či někde poblíž. Případně volejte na 732 755 988.

Děkuju!

Ondra řečený Ovce (Seminář K)

ZASLECHNUTO NA PC KLUBU • DEN ČTVRTÝ

Čmukaři • Zvyřátka za to nemůžou

Čmukaři jsou soubor, jehož inscenace byly vždy očekávány. Jejich poetika působí i přes výpadky, kterých jsme byli při představení svědky. (volně podle Christova)

Ty příběhy jsou seřazené poněkud náhodně, klidně bychom je mohli popřehazovat. Chybí tam vnitřní příběh, který by to spojil. (Zavarský)

Čmukaři vřadycky pracovali s jakousi „kabaretní“ formou, která se většinou spojila i v jakýsi celek. Což se tentokrát nestalo. (Císar)

Já to viděl třikrát, poprvé to hráli ve čtyřech, ale na Chrudimi také jen ve třech a fungovalo to velmi dobře. Tady se jim to ovšem nějakým záhadným způsobem rozsypalo... (hlas od laptopu)

Já to viděl také na Chrudimi a podle mě to ani tam nefungovalo. (mladý muž)

Já je nikdy neviděla. A musím přiznat, že mně to představení bylo protivné jakýmsi hospodským nátiskem. Já hospodské divadlo mám ráda, ale v hospodě. Tohle mně přišlo poněkud pokleslé. (Zemančíková)

Zajímavý fenomén v amatérském divadle je vícenásobné zhlédnutí téže inscenace a jejich následné porovnávání. (Christov)

Je to i problém kontextu – jiný je na Chrudimi, jiný tady... Možná bychom byli překvapení, jak jinak bychom v dnešním kontextu přijali inscenace, které se nám zdály před lety vynikající. (Zavarský)



Studio Divadla Dagmar a Pedagogické školy • Kdyby bylo nebe

My jsme spolu s aktéry v jednom prostoru, nemůžeme de facto odejít a tak jsme spoluúčastníky, a možná i tak trochu spoluviníky. (volně podle Zavarského)

Proč to pro mě přestává fungovat, přestože je to přehledné? Míra linearity této mozaiky, která se odehrává v poměrně jednom rytmu, způsobovala, že mě ponechávala chladným. (seskupeno podle Štefka)

Byla tam i silná místa – klavíristka, která jen vztáhne ruce, ale neimituje hru na klavír. (Štefko)

Je zajímavé, že ta nejsilnější místa byla vlastně bez textu. (Zavarský)

Chybí mi tam to, čemu se říká ozvláštňení – mikrodrama, minisituace, které by pak mohly pomoci vytvořit plastičtější dílo. (volně podle Štefka)

To není jen téma holocaustu, ale i téma oněch děvčat z Karlových Varů – jak tento příběh, toto téma vnímají. Moje dcery, vrstevnice protagonistek, po zhlédnutí tohoto představení projevíly touhu podívat se do Terezína. (Zborník)

Vždyť ty hudební nástroje musely být v hrozném stavu a skladby instrumentovala šestnáctiletá holka – jak to muselo znít? Bylo by zajímavé najít nějakou divadelně hudební metaforu k tomu, co se tam asi hrálo. (Zemančíková)

Scénograficky to byla zase jiná práce než zde běžně vídáváme – člověk, který funguje jako přímý scénografický prvek, to se často nevidí. A za to děkuji. (Purkrábek)

Štěpán Filčík



Včera v odpoledních hodinách proběhla ve velké šatně Jiráskova divadla schůzka **Matice českých divadelních ochotníků**, které se zúčastnili zástupci NIPOS, ministerstva kultury a Divadelního ústavu. Matice chystá do budoucna konferenci, která by se vyjádřila k otázkám postavení neprofesionálního umění v naší společnosti.

red

zítra

PÁTEK 10.8.2007



9:00 - 13:00 - semináře a dílny

zp 13:30 - 13:50 (B1), 15:40 - 16:00 (C1), 18:15 - 18:35 (B1+), 19:15 - 19:35 (C1+) - Základní umělecká škola
ZUS Veselí nad Moravou, Hana Doskočilová:

STÍNOVÉ DIVADLO PRO KRÁSNOU LIN

14:00 - 16:00 - Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

zp 14:00 - 14:55 (A), 18:00 - 18:55 (C) - plenér mezi divadly
Geisslers Hofcomoeantien Kuks, Anonym:

AMOR TYRAN

zp 14:00 - 15:15 (C), 21:30 - 22:45 (B) - Slavie
Divadýlko na dlani Mladá Boleslav, Karel Steigerwald:

A TAK TĚ PROSÍM, KNÍŽE...

dp DP 14.00 - Park Alois Jirásek
ROCK FEST, koncert rockových kape
PROKEL, GUMMO, MASTERPIECE, PAPAYA TYRKIS, U NÁS, REVELATION, AROMA LOSOSA, G - POINT FUNCTION, SANSARA, BENJAMIN BAND, HEBBIE JEEBIES

dp DP 15.30 - Plenér před Sálom Josefa Čapka
Improvizované pouliční vystoupení
PANOPTIKUM MAXE FISCHER

zp 16:15 - 17:50 (A+C1), 19:30 - 21:05 (B+C2)
- Sál Josefa Čapka
Divadlo (bez záruky) Praha, Christo Bojčev:

TITANIC ORCHESTRA

zp 16:30 - 17:50 (B+C2), 20:00 - 21:20 (A+C1)
- Jiráskovo divadlo
Divadelní skupina Disk Trnava, Dušan Vicen, Vlado Janček a kol. Disk:

GENIÁLNÍ EPOCHA PODLE SCHULZE

23:00 - Učebna v ZŠ na nám. ČSA
Diskusní klub (DK)

dnes 16/28°C

zítra 15/24°C

HOŘELO včera a tak snad dnes už tak žhavé počasí nebude. Žhavé může být jedině debatování na PC...

WIKOV MGI

zp - základní program
dp - doprovodný program (Bude-li přšet, program se přesouvá do WIKOV ARÉNY)



dnes

ČTVRTEK 9.8.2007



9:00 - 13:00 - semináře a dílny

14:00 - 16:00 - Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

zp 14:00 - 14:20 (C2), 15:45 - 16:05 (B2), 17:45 - 18:05 (C2+), 19:30 - 19:50 (B2+) - Základní umělecká škola
ZUŠ Veselí nad Moravou, Hana Doskočilová:
STÍNOVÉ DIVADLO PRO KRÁSNOU LÍN

zp 14:00 - 15:05 (A+C1), 16:30 - 17:35 (B+C2) - Sál Josefa Čapka
Divadelní soubor Ty-já-tr Praha, Luděk Horký, Martin Písařík:
POVĚSTI PRO ŠTĚTÍ

zp 16:00 - 17:50 (A+C1), 20:30 - 22:20 (B+C2) - Jiráskovo divadlo
Malá scéna Zlín Werner Schwab:
LIDUMOR ANEB MÁ JÁTRA BEZE SMYSLU

zp 16:30 - 17:45 (D), 21:15 - 22:30 (A) - Slavie
Divadýlko na dlani Mladá Boleslav, Karel Steigerwald:
A TAK TĚ PROSÍM, KNÍŽE...

dp 17:00 - Park Aloise Jiráska
Taneční maraton polské mládeže z Bielawy
EVROPA TANČÍ A ZPÍVÁ

dp 18:00 - Plenér před Sálem Josefa Čapka
Improvizované pouliční vystoupení
PANOPTIKUM MAXE FISCHÉ

zp 18:30 - 19:00 (B+C2), 20:00 - 20:30 (A+C1) - Sál Josefa Čapka
Recitační skupina Tragaču, Tragaču při ZUŠ V. Ambrose Prostějov, Kolektiv souboru ze sbírky Lásky a smrti uspořádaném F. Halasem a V. Holanem:
TRAGAČU, TRAGAČU

dp 19:00 - Park Aloise Jiráska
Poetické hudební vystoupení polského sboru z Bielawy
ERÁTO

dp 20:00 - Park Aloise Jiráska
Swingové melodie
H - KVINTET ZUŠ HRONOV
Láska v hudbě a tanci, vystoupí žáci ZUŠ Hronov
ROMEO A JULIE V PROMĚNÁCH ČASU

22:45 - Učebna v ZŠ na nám.
ČSA Diskusní klub (DK)

dp 23:00 - Park Aloise Jiráska
DS Scéna Kralupy nad Vltavou
NASETO?!

MUSÍTE SVÍTIT V DIVADLE VY?

SVÉ POSLEDNÍ PŘEDSTAVENÍ ODEHRÁLI
ČMUKAŘI ZA SVITU MOBLNÍCH TELEFONŮ

zp - základní program
dp - doprovodný program (Bude-li přšet, program se přesouvá do WIKOV ARÉNY)



Také naše téměř 3 letá dcera Klára Barbora je pravidelnou čtenářkou Zpravodaje, vic a houšť. Ideální by byl komiks.

Benišci z Mělníka

**W****Spokojené děti chválí**

Redakce Zpravodaje hledá korektora,

KTERÝ OD PŮLNOCI DO OSMÉ HODINY RÁNO PROVEDE KOREKTURY TEXTŮ, OD 9H ZAJDE DO SEMINÁŘŮ, ODPOLEDNE NASBÍRÁ ROZHOVORY, SHLÉDNE CO NEJVĚTŠÍ POČET PŘEDSTAVENÍ A VEČER MU SNAD ZBUDE CHVILKA NA PSÁNÍ NEVYBÍRAVÝCH ANONYMNÍCH STÍŽNOSTÍ NA PŘEKLEPY A PRAVOPIŠ.

MY SI RADĚJI PŮJDEME NA TU CHVILKU LEHNOUT.

red

Býkům a Rakům musím pogratulovat, váš den s velkým D právě je! Blíženci a Kozorohové vám budou ležet u nohou a nebo alespoň budou sedět v řadě před vámi. Lvům a Váhám váhám říct, že přiho- dí se určitě nějaké faux-pas. Panny a Bera- ni by měli myslet na své útlé pasy, které se divadelní stravou pomalu a jistě rozšiřují... Venuše dorazí se zpožděním a tak to zatím Střelci a Štíři moc nepřehánějte v parku

ani jinde! Ryby popadněte nej- bližšího Blížen- ce a odtáhněte si ho z festivalu domů - máte jedinečnou pří- ležitost!

Vaše Hvězda
Jasná



ZPRAVODAJ

Zpravodaj 77. Jiráskova Hronova 2007
Vydává organizační štáb.

Redakce: Zuzana Vojtíšková (šéfredaktorka), Jana Soprová, Lenka Novotná, Vladimír Hulec, Ivo Mičkal (fotograf), Michal Dřina (sazba a grafika)

Výtvarník JH: Rostislav Pospíšil

Oficiální stránky festivalu: <http://www.hronov.cz>E-mail redakce: zpravodaj.jh@centrum.cz

Tisk: KIS Hronov Cena: 10,- Kč

Redakční uzávěrka: 9. srpna 2007 v 4:24h

Vychází: 9. srpna 2007 ve 14:00h

Neprošlo jazykovou úpravou!!!